

**Південна
фондація педагогіки**

**«ПЕДАГОГІКА
І ПСИХОЛОГІЯ СЬОГОДЕННЯ:
ТЕОРІЯ ТА ПРАКТИКА»**

**МІЖНАРОДНА НАУКОВО-ПРАКТИЧНА
КОНФЕРЕНЦІЯ**

**18–19 січня 2019 р.
Одеса**

**Громадська організація
«Південна фундація педагогіки»**

**ЗБІРНИК НАУКОВИХ РОБІТ
учасників міжнародної
науково-практичної конференції**

**«ПЕДАГОГІКА І ПСИХОЛОГІЯ СЬОГОДЕННЯ:
ТЕОРІЯ ТА ПРАКТИКА»**

18–19 січня 2019 р.

ЧАСТИНА ІІ

**Одеса
2019**

УДК 37.01+159.9(063)
3-41

3-41 **Педагогіка і психологія сьогодення: теорія та практика:** Збірник наукових робіт учасників міжнародної науково-практичної конференції (18–19 січня 2019 р., м. Одеса). – Одеса: ГО «Південна фундація педагогіки», 2018. – Ч. 2. – 128 с.

Усі матеріали подаються в авторській редакції.

УДК 37.01+159.9(063)

© Автори статей, 2019
© Південна фундація педагогіки, 2019

ЗМІСТ

СЕКЦІЯ 7. ЗАГАЛЬНА ПЕДАГОГІКА

Бейліс Н. В.

ВИКОРИСТАННЯ ТЕХНІЧНИХ ЗАСОБІВ НАВЧАННЯ НА УРОКАХ
НІМЕЦЬКОЇ МОВИ В ДРУГІЙ ПОЛОВИНІ ХХ СТОЛІТТЯ В УКРАЇНІ 6

Брушневська І. М.

ПРІОРИТЕТНІСТЬ УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНОЇ ІГРАШКИ
У ВИХОВАННІ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ 9

Дяков І. В.

ОСВІТА ДОРΟΣЛИХ В КОНТЕКСТІ ПЕДАГОГІЧНИХ ПОГЛЯДІВ СОФІЇ
РУСОВОЇ 13

Зузяк Т. П.

МИСТЕЦТВО ЯК ЗАСІБ УДОСКОНАЛЕННЯ ПЕДАГОГІЧНОЇ
МАЙСТЕРНОСТІ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛЬОК У ПРАКТИЦІ
РОБОТИ ЖІНОЧИХ ЗАКЛАДІВ ОСВІТИ ПОДІЛЛЯ
(ДРУГА ПОЛОВИНА ХІХ – ПОЧАТОК ХХ СТ.) 16

Калініченко Т. М.

ІСТОРИОГРАФІЯ ПРОБЛЕМИ ТЕНДЕНЦІЙ РОЗВИТКУ ВИЩОЇ ОСВІТИ
В УКРАЇНІ У ПЕРШІЙ ТРЕТИНІ ХХ СТОЛІТТЯ 20

Капінус О. С.

ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ СУБ'ЄКТНОСТІ ОФІЦЕРА
ЯК ОБ'ЄКТИВНА ПОТРЕБА СУЧАСНОГО ЕТАПУ РОЗВИТКУ
ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ 24

Коваленко О. В.

ОСОБЛИВОСТІ ЕТАПІВ ПІДГОТОВКИ ФАХІВЦІВ У СФЕРІ ТУРИЗМУ 26

Конох А. А.

ФАХОВА ПІДГОТОВКА МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ
ІЗ СПЕЦІАЛІЗАЦІЄЮ ЕКОЛОГІЧНОГО ТУРИЗМУ
В ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДАХ 28

Корбут О. Г.

ВИКОРИСТАННЯ ОН-ЛАЙН ТЕХНОЛОГІЙ ДЛЯ НАВЧАННЯ
ТА РОЗВИТКУ НАВИЧОК КРИТИЧНОГО МИСЛЕННЯ СТУДЕНТІВ 31

Косюк В. Р.

ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ ТВОРЧИХ ХУДОЖНІХ ЗДІБНОСТЕЙ
МАЙБУТНІХ ДИЗАЙНЕРІВ 33

Крохмаль І. М.

КОНФЕРЕНЦІЯ В ПРОФЕСІЙНІЙ ПІДГОТОВЦІ МАЙБУТНЬОГО
ФАХІВЦЯ-ДОКУМЕНТОЗНАВЦЯ У СУЧАСНИХ ЗАКЛАДАХ
ВИЩОЇ ОСВІТИ 38

Левицька Л. А.

ФАХОВІ КОМПЕТЕНЦІЇ ЯК ЗАСІБ ФОРМУВАННЯ ЦІННІСНИХ
ОРІЄНТАЦІЙ СТУДЕНТСЬКОЇ МОЛОДІ В ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ... 41

Носок В. С., Лисак С. Б. ГУМАНІЗАЦІЯ НАВЧАННЯ ЯК ОСНОВА НОВОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ШКОЛИ	45
Лі Янь ПИТАННЯ ГОТОВНОСТІ СТУДЕНТІВ ХУДОЖНЬО-ПЕДАГОГІЧНИХ СПЕЦІАЛЬНОСТЕЙ ДО ТВОРЧОЇ САМОРЕАЛІЗАЦІЇ	48
Рилік Н. І. ДО ПИТАННЯ ПРО АНАЛІЗ ДЕФІНІЦІЙ «КОМПЕТЕНТНІСТЬ» ТА «КОМПЕТЕНЦІЯ».....	50
Рубінська Б. І. ПРО УТОЧНЕННЯ СУТНОСТІ ПОНЯТТЯ «ПРОФЕСІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ СТУДЕНТІВ ФІЛОЛОГІЧНИХ СПЕЦІАЛЬНОСТЕЙ».....	54
Синиця Д. О., Залюбівець М. В. ДІЯЛЬНІСНИЙ ПІДХІД ДО ОРГАНІЗАЦІЇ НАВЧАЛЬНО-ВИХОВНОГО ПРОЦЕСУ В ПРОФЕСІЙНО-ПЕДАГОГІЧНИХ КОЛЕДЖАХ.....	56
Телецька А. О. ПЕДАГОГІЧНА ОЦІНКА ЯК МОТИВАЦІЯ ДО НАВЧАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ	59
Чжоу Мін РОЛЬ ВОКАЛЬНОЇ МАЙСТЕРНОСТІ У ВИХОВАННІ ЕСТЕТИЧНОГО СМАКУ В МАЙБУТНІХ МУЗИЧНО-ПЕДАГОГІЧНИХ ПРАЦІВНИКІВ.....	62
Яшин В. М. ВИХОВАННЯ ТОЛЕРАНТНОСТІ УЧНІВ НА УРОКАХ ГЕОГРАФІЇ.....	64
СЕКЦІЯ 8. ФІЛОСОФІЯ СУЧАСНОЇ ОСВІТИ. СУЧАСНІ ПЕДАГОГІЧНІ ТЕХНОЛОГІЇ ТА МЕТОДИКИ	
Бойко Т. М. ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ФОРМУВАННЯ ЕМОЦІЙНО-ВИРАЗНОГО МОВЛЕННЯ ДОШКІЛЬНИКІВ	68
Гонтар Д. А. ТРЕНІНГОВІ ТЕХНОЛОГІЇ НА УРОКАХ ПРАВОЗНАВСТВА ЯК ЕЛЕМЕНТ ІНТЕРАКТИВНОЇ МОДЕЛІ НАВЧАННЯ	72
Іноземцев Т. В. ФОРМУВАННЯ КОМУНІКАТИВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ОФІЦЕРІВ ЗАПАСУ	76
Купчак М. Я. ПРИНЦИПИ ПРАВОВОЇ ОСВІТИ У ПІДГОТОВЦІ ДО ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ	80
Лимар Ю. М., Мінакова К. А. РОЗВИТОК ТВОРЧИХ ЗДІБНОСТЕЙ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ ЗАСОБАМИ МИСТЕЦТВА	82

Мікрюкова В. Ю. ГЕНДЕРНЕ ВИХОВАННЯ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	86
Назаренко І. М. ПРОФЕСІЙНО-ОРІЄНТОВАНЕ НАВЧАННЯ ІНШОМОВНОГО СПІЛКУВАННЯ ІНЖЕНЕРІВ ПРОГРАМНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ В РУСЛІ ТЕНДЕНЦІЙ СЬОГОДЕННЯ	90
Овчарова Л. М. СОЦІАЛЬНО-ПЕДАГОГІЧНА ДІЯЛЬНІСТЬ З РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВ ДІТЕЙ З ІНВАЛІДНІСТЮ НА ОСВІТУ	91
Орлова Н. В. ЗАНЯТТЯ З АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ У ЗАКЛАДАХ ДОШКІЛЬНОЇ ОСВІТИ: АКАДЕМІЧНІСТЬ АБО ПРИРОДНІСТЬ	95
Павлушкіна О. В. ВИКОРИСТАННЯ ІГОР-ЗАБАВ У РОБОТІ З ДІТЬМИ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	99
Педоренко Н. В. РОЛЬ ОСВІТИ ТА КУЛЬТУРИ У ПІДГОТОВЦІ МЕДИЧНИХ СЕСТЕР ДО ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ	102
Петровська М. В. ЕКОЛОГІЧНЕ ВИХОВАННЯ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ ЗАСОБАМИ ДИТЯЧОЇ ЛІТЕРАТУРИ	106
Пінчук Л. М. РОЛЬОВА ГРА ЯК ПРОДУКТИВНА СКЛАДОВА ІГРОВИХ ПЕДАГОГІЧНИХ ТЕХНОЛОГІЙ НАВЧАННЯ АНГЛОМОВНОГО СПІЛКУВАННЯ	110
Талдонова Л. О. ЕТИКА НАУКОВОГО ДОСЛІДЖЕННЯ	113
СЕКЦІЯ 9. ПЕРЕХІД ДО БАГАТОРІВНЕВОЇ ВИЩОЇ ОСВІТИ: ПРОБЛЕМИ І ПЕРСПЕКТИВИ	
Шевченко В. М. ІНФОРМАЦІЙНО-АНАЛІТИЧНА КОМПЕТЕНТНІСТЬ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ З ОБЛІКУ ТА ОПОДАТКУВАННЯ: ПРИНЦИПИ ФОРМУВАННЯ	117
СЕКЦІЯ 10. УПРАВЛІННЯ СИСТЕМОЮ ВИЩОЇ ОСВІТИ В УМОВАХ МОДЕРНІЗАЦІЇ	
Захлебаєва Н. М. УПРАВЛІННЯ СИСТЕМОЮ ВИЩОЇ ОСВІТИ В УМОВАХ МОДЕРНІЗАЦІЇ	121

Калініченко Т. М.

аспірант кафедри загальної педагогіки і педагогіки вищої школи
*Харківський національний педагогічний університет
імені Г. С. Сковороди
м. Харків, Україна*

ІСТОРІОГРАФІЯ ПРОБЛЕМИ ТЕНДЕНЦІЙ РОЗВИТКУ ВИЩОЇ ОСВІТИ В УКРАЇНІ У ПЕРШІЙ ТРЕТИНІ ХХ СТОЛІТТЯ

Історіографічний пошук засвідчив, що в науковій та історико-педагогічній літературі накопичено певний обсяг знань із питань проблеми розвитку вищої освіти в Україні у першій третині ХХ століття. Дослідження питань розвитку вищої освіти упродовж 1901-1933 рр., виходячи з проблемно-хронологічного підходу, умовно можна поділити на три історіографічні періоди: дореволюційний (до 1917 року), радянський (1920-ті – кінець 1980-х рр.) і сучасний (початок 1990-х рр. – сьогодні).

Установлено, що в дореволюційній історіографії теоретична розробка визначеної проблеми здійснювалася у контексті загального аналізу еволюції університетської освіти в межах Російської імперії в цілому або на певних її географічних теренах (А. Георгієвський, М. Гіляров-Платонов, Л. Головнін, В. Пуришкевич, С. Рождественський І. Соловйов та ін.). Названі автори розглядали організацію вищої освіти у вітчизняних університетах крізь призму урядової політики Російської імперії.

У 1920-ті рр. опубліковано низку наукових праць, у яких висвітлено різні аспекти даної тематики. Характерною ознакою цього історіографічного етапу було те, що вивчення проблеми розвитку вищої освіти відбувалося паралельно із самим процесом розбудови освітньої галузі. Багато дослідників як сучасники тогочасних подій і заходів в освітній сфері писали свої роботи на основі власних спостережень, роботи носили, в переважній більшості, пояснювально-пропагандистський характер. Частина з них брала активну участь у розвитку культурної галузі, у тому числі й вищої школи. З позицій сьогодні велике значення для висвітлення теми дослідження мали праці С. Постернака «Із історії освітнього руху на Україні за часи революції 1917-1919 рр.» [11], у даній роботі автор акцентує увагу на суті політики націоналізації, предметно розглядає структурні перетворення, аналізуючи причини нереалізованості реформ.

Г. Гринько та Я. Ряппо у низці праць [4; 5; 13; 14; 15] обґрунтували необхідність реформування вищої освіти, проаналізували концептуальні засади державної політики в освітній галузі, подали фактичний матеріал та статистичні дані, що характеризували розвиток вищої освіти. Вони також відстоювали ідею побудови в УСРР нової моделі вищої школи, що

грунтувалася на принципах професіоналізму, проте Я. Ряппо не заперечував можливості запровадження політехнізму в майбутньому.

Особливості української системи освіти розглянув у своїй роботі працівник Наркомосу УСРР А. Машкін [9]. Він брав безпосередню участь у створенні української освітньої моделі, представляв і відстоював позиції республіки на конференціях і нарадах. Він підтримував ідею впровадження монотехнічної (професійної) освіти.

Питання розвитку вищої освіти в 1920-х рр. знайшло відображення в працях інших керівників освітньої галузі. А. Приходько в контексті розгляду культурного процесу звернув увагу на формування мережі й структури вузів, чисельність студентів, підготовку педагогічних кадрів та ін. Разом з тим зазначав і недоліки радянської вищої школи, зокрема недостатню підготовку вступників, перевантаженість студентів, низький рівень фінансування вузів та матеріального забезпечення [12].

Отже, дослідження 1920-х рр. становлять значний науковий інтерес не лише як джерела фактичного й статистичного матеріалу, а й як перші спроби наукового осмислення процесів, що відбувалися у сфері вищої освіти.

Кількість історіографічних досліджень з даної проблеми на початку 1930-х років значно зменшується. Політичні зміни негативно вплинули на стан історичної науки, яку було перетворено на знаряддя ідеологічної пропаганди правлячої партії. Це, у свою чергу, зумовило певні штампи і заборони у висвітленні багатьох наукових проблем. Характерною для них є побіжність оцінок періоду 1917-1920 рр.

У наукових працях цього періоду відображено здобутки радянської вищої школи та боротьби влади з її «ворогами». С. Дізель, К. Овсянников, І. Красницький, О. Шліхтер досліджували питання підготовки спеціалістів у вищих навчальних закладах, організації навчально-виховної роботи, розвитку вузівської науки, боротьби радянської влади з «реакційною професурою» та «ворожими» елементами тощо. Їхні праці зазнали значного ідеологічного впливу тогочасної суспільно-політичної ситуації та суб'єктивно й однобічно висвітлюють процеси, що відбувалися у вищій школі.

З другої половини 1950-х рр., після засудження культу особи Й. Сталіна, розпочався новий етап у вивченні проблем освіти. Проте загальна тематична спрямованість досліджень не змінилася, у них залишився присутній фактор ідеологічної пропаганди. Відмінні за ідейно-формовим змістом і глибиною наукового аналізу означені праці свідчили про прагнення дослідників деталізувати процес культурного будівництва в Україні, враховуючи складність і суперечливість початкового етапу, але, при цьому, така увага не завжди визначала рівень історичної правди: Л. Черкашин оцінює Центральну раду як антинародне утворення, яке руйнувало школи, осередки радянської культури; М. Грищенко називає

Генеральний секретаріат інертним утворенням, що не піклувалося про освіту для народу.

У цей час видано наукові роботи, присвячені розвитку вищої освіти як у цілому в СРСР, так і зокрема в УСРР. Це праці І. Білодіда, К. Галкіна, М. Дейнеко, М. Гриценко, М. Рудько С. Штамма та ін. У працях вказаних дослідників критикувалися система вищої освіти УСРР та діяльність керівників освітньої галузі.

Особливої уваги заслуговує колективна праця «Вища школа Української РСР за 50 років» [3]. У роботі висвітлено різні аспекти досліджуваної теми. Зокрема, розглянуто питання реорганізації вищої освіти на початку 1920-х рр., розвитку мережі та структури вузів, організації навчально-методичної та наукової роботи, кадрового забезпечення, політики уніфікації освітньої системи та ін.

Крім праць загального характеру, в 1950-ті – 1980-ті рр. опубліковано значну кількість наукових праць, що висвітлювали розвиток окремих галузей вищої освіти (медичної, педагогічної, технічної тощо). Це, зокрема, праці Н. Дічек, Б. Криштопи, В. Ставицького, В. Терентьева, О. Філіппова та ін.

Починаючи з середини 90-х рр. ХХ ст., дослідники намагаються з'ясувати стан наукової розробки історії формування системи освіти в Україні 20-30-х рр. ХХ ст. Монографічні дослідження М. Виговського [2], М. Кузьменка [6], В. Липинського [7], які з'явилися на початку ХХІ ст., засвідчують факти стосовно організації та функціонування системи освіти. Цінним для нашого дослідження являється монографія В. Липинського присвячена історії формування радянської системи освіти в 1920-х рр. Він охарактеризував мережу навчальних закладів та їх фінансування, матеріально-технічну базу освітніх установ, кадровий склад, навчально-методичну роботу та студентські об'єднання.

Інтерес викликає праця І. Передерій «Розбудова національної системи освіти в Україні за доби Центральної Ради: історичний аспект» [10]. Авторка вивчає державну політику в галузі освіти за доби Центральної Ради, розкриває діяльність уряду, органів місцевого самоврядування, громадських організацій та різноманітних культурно-освітніх товариств з побудови національної системи освіти в Україні. У працях Н. Агафонової [1] та М. Марчука [8] розкриваються питання становлення національної системи освіти в Україні, аналізуються освітні процеси 1917–1920 років. Автори розкривають політику урядів у цій галузі, виділяючи здобутки та критикуючи прорахунки.

Таким чином, проблема розвитку вищої освіти в Україні в першій третині ХХ століття викликала значний інтерес у багатьох учених та займала вагоме місце в їхніх наукових роботах. Проте дослідження

освітнього процесу здійснювалося під значним впливом тогочасної суспільно-політичної ситуації, що мала істотний вплив на розвиток історичної науки. Окремі питання висвітлювалися частково або взагалі не розглядалися, коригувалися статистичні дані, приховувалися важливі факти. За роки незалежності України процес розвитку вищої освіти набув досить ґрунтовного вивчення. Разом з тим залишається ще багато не досліджених аспектів освітньої проблематики, тому ця тематика залишається досить актуальною та потребує подальшого вивчення, доопрацювання, висвітлення з погляду сучасної історичної науки.

ЛІТЕРАТУРА

1. Агафонова Н.В. Становлення національної системи освіти в Україні: 1917 – 1920 рр. – Одеса: Принт Мастер, 2002 – 205 с.
2. Виговський М.Ю. Номенклатура системи освіти в УСРР 1920–1930-х років: соціальне походження, персональний склад та функції. – К., 2005. – 308 с.
3. Вища школа Української РСР за 50 років: у 2 ч. (1917-1967 рр.) / відп. ред. В.І. Пітов. – К.: Вид-во Київ. ун-ту, 1967. – Ч. 1 (1917-1945). – 394 с.
4. Гринько Г.Ф. Очередные задачи советского строительства в области просвещения. – Х.: Изд-во Наркомпроса УССР, 1920. – 126 с.
5. Гринько Г. Ф. Очерки советской просветительной политики. – Х.: Изд-во Наркомпроса УССР, 1923. – 194 с.
6. Кузьменко М.М. Науково-педагогічна інтелігенція в УСРР 20–30-х років. – Донецьк, 2004. – С. 168–209.
7. Липинський В.В. Становлення і розвиток нової системи освіти в УСРР у 20 -ті роки. – Донецьк, 2000. – 247 с.
8. Марчук М.В. Освітні процеси в Україні в період національно-культурного відродження 1917 – 1920-х років. – Коломия: Вік, 2002 – 61 с.
9. Машкін А. Просвітня політика за доби диктатури пролетаріату. – Х.: ДВУ, 1924. – 56 с.
10. Передерій І.Г. Розбудова національної системи освіти в Україні за доби Центральної Ради: історичний аспект. Монографія. – Полтава: вид-во ПолтНТУ, 2009 – 160 с.
11. Постернак С. Із історії освітнього руху на Україні за часи революції 1917-1919 рр. – К.: Друкар, 1920. – 127 с.
12. Приходько А. Культурне будівництво на Україні (за 1925/1926 – 1926/1927 рр.). – Х.: Пролетар, 1927. – 112 с.
13. Ряппо Я.П. Радянське студентство: характеристика вузів України. – Х.: ДВУ, 1928. – 48 с.

14. Ряппо Я.П. Короткий нарис Української системи народної освіти. – Х.: ДВУ, 1927. – 40 с.

15. Ряппо Я.П. Народня освіта на Україні за десять років революції. – Х.: ДВУ, 1927. – 125 с.

Капінус О. С.

кандидат педагогічних наук,
доцент кафедри морально-психологічного
забезпечення діяльності військ

*Національна академія сухопутних військ
імені гетьмана Петра Сагайдачного
м. Львів, Україна*

ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ СУБ'ЄКТНОСТІ ОФЦЕРА ЯК ОБ'ЄКТИВНА ПОТРЕБА СУЧАСНОГО ЕТАПУ РОЗВИТКУ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ

Тенденції розвитку військово-професійної освіти дозволяють розглядати розвиток суб'єктного потенціалу майбутніх офіцерів Збройних Сил України під час їх навчання у вищих військових навчальних закладах в якості провідного фактору покращення системи військової освіти. Завдання, які стоять перед Збройними Силами України на сучасному етапі, підвищують вимоги як до офіцера, так і до системи військової освіти, що актуалізує проблему формування професійної суб'єктної активності майбутніх офіцерів – особливої інтегральної професійно важливої якості, що визначає їхні життєві та професійні перспективи як суб'єктів військово-професійної діяльності.

Сформована система освіти майбутніх офіцерів Збройних Сил України у вищих військових навчальних закладах, педагогічні вимоги та ставлення до курсантів з боку професорсько-викладацького складу та командирів підрозділів не в повній мірі відповідають цілям підготовки офіцера як особливої професійної групи.

Крім цього, формування суб'єктних якостей курсантів, які необхідні для успішного виконання ними поставлених завдань, розглядається як другорядне та не пріоритетне завдання. Це є визначальним з огляду на потребу оновлення змісту освітнього процесу у вищих військових навчальних закладах з урахуванням вимог до військово-професійної діяльності офіцера та його особистості.

ЗБІРНИК НАУКОВИХ РОБІТ
учасників міжнародної
науково-практичної конференції

«ПЕДАГОГІКА І ПСИХОЛОГІЯ СЬОГОДЕННЯ:
ТЕОРІЯ ТА ПРАКТИКА»

18–19 січня 2019 р.

м. Одеса

ЧАСТИНА ІІ

Видавець – ГО «Південна фундація педагогіки»
Поштова адреса редакції: 65001, Одеса 1, а/с 247
www.pifp.org.ua, tel: +38 099 431 12 14

Підписано до друку 21.01.2019 р. Здано до друку 22.01.2019 р.
Формат 60x84/16. Папір офсетний. Цифровий друк. Ум.-друк. арк. 7,44
Тираж 100 прим. Зам. № 2201-19.